SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 339/2014-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť V. Š. a J. H., zastúpených advokátom JUDr. Martinom Salokom, Zvonárska 8, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžr 35/2012 z 27. marca 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. Š. a J. H. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júla 2013 doručená sťažnosť V. Š. a J. H. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžr 35/2012 z 27. marca 2013 (ďalej len „najvyšší súd“ a „rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že uznesením valného zhromaždenia Lesy Čierna Lehota, pozemkové spoločenstvo (ďalej len „pozemkové spoločenstvo“) z 18. apríla 2011 boli sťažovatelia zvolení za členov výboru pozemkového spoločenstva. Obvodný lesný úrad v Rožňave (ďalej len „obvodný úrad“) rozhodnutím č. k. 2011100153-03 z 28. apríla 2011 zapísal zmeny v registri pozemkových spoločenstiev vyplývajúce z voľby uskutočnenej na valnom zhromaždení pozemkového spoločenstva. Proti rozhodnutiu obvodného úradu podalo pozemkové spoločenstvo odvolanie, na základe ktorého Krajský lesný úrad v Košiciach rozhodnutím sp. zn. 20111289 z 30. mája 2011 (ďalej len „krajský úrad“ a „rozhodnutie krajského úradu“) zmenil prvostupňové rozhodnutie obvodného úradu tak, že prvotnému návrhu na zápis v registri pozemkových spoločenstiev nevyhovel a požadované zmeny do registra nezapísal.

3. Sťažovatelia sa nestotožnili so závermi rozhodnutia krajského úradu, a preto podali na Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) žalobu o preskúmanie jeho zákonnosti, ktorou sa domáhali zrušenia rozhodnutia krajského úradu a vrátenia veci na nové prerokovanie a rozhodnutie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 S 75/2011 zo 16. novembra 2011 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) žalobu sťažovateľov zamietol. Proti rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia odvolanie, ktorému však najvyšší súd nevyhovel a napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok krajského súdu v celom rozsahu.

4. Podľa názoru sťažovateľov rozsudok krajského súdu a ani rozsudok najvyššieho súdu nedal odpovede na nimi opakovane nastolené kľúčové otázky. V ústavnej sťažnosti vyjadrujú presvedčenie, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je nepreskúmateľný, svojvoľný a vecne nesprávny, čo má za následok porušenie ich označených základných práv podľa ústavy a dohovoru.

5. Sťažovatelia videli ústavnú nekonformnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vo viacerých aspektoch. V prvom rade namietali, že najvyšší súd a ani konajúci krajský súd sa nevysporiadali s podstatnou otázkou, či pozemkové spoločenstvo bolo oprávnené podať odvolanie proti rozhodnutiu obvodného úradu, ktorý zapísal sťažovateľov

do príslušného registra ako členov výboru. Podľa ich názoru odvolanie podal subjekt, ktorý na to nebol oprávnený, resp. ktorý nebol účastníkom konania, keďže v ich veci nešlo o práva či povinnosti pozemkového spoločenstva, ale len zapísaných osôb, a teda podané odvolanie nemohlo vyvolať „plnohodnotný odvolací prieskum“.

6. Ďalej sťažovatelia namietali, že krajský úrad svojím postupom porušil rovnosť účastníkov konania, a to tým, že im nezaslal na vyjadrenie *„Doplnenie odvolania proti rozhodnutiu Obvodného lesného úradu v Rožňave č. 2011/00153-03 z 28.04.2011“*, resp. ani iným vhodným spôsobom im neoznámil, že takéto podanie bolo podané a tvorí obsah spisu, a teda i podklad rozhodnutia správneho orgánu.

7. Napokon sťažovatelia namietali arbitrárny výklad § 19 ods. 2 zákona č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločenstvách v znení platnom a účinnom do 1. mája 2013 (ďalej len „zákon o pozemkových spoločenstvách), podľa ktorého:

«... zhromaždenie rozhoduje nadpolovičnou väčšinou všetkých hlasov, ak sa nevyžaduje podľa tohto zákona alebo podľa zmluvy o založení dvojtretinová väčšina všetkých hlasov“. V tejto súvislosti sťažovatelia argumentovali takto: „Podľa názoru sťažovateľov valné zhromaždenie ako najvyšší orgán pozemkového spoločenstva je zhromaždením len tých členov pozemkového spoločenstva, ktorí sú na danom valnom zhromaždení... prítomní. Teda realizovať (subjektívne) hlasovacie práva môžu len tí členovia pozemkového spoločenstva, ktorí sú na danom zhromaždení prítomní, či už priamo, alebo nepriamo. Zo zákonnej formulácie „zhromaždenie rozhoduje“ nutne vyplýva, že zhromaždenie môže rozhodovať len prostredníctvom tých členov, ktorí sú na ňom nejakým spôsobom účastní. Do rozhodovacieho procesu zhromaždenia nemožno z uvedeného dôvodu zakomponovať aj tých členov pozemkového spoločenstva, ktorí na zhromaždení nie sú prítomní. Tí jednoducho na zhromaždení nerozhodujú, lebo na ňom nie sú prítomní a teda nemôžu relevantným spôsobom byť zapojení do rozhodovacieho procesu. Iný záver by viedol k absurdnému stavu kedy by bolo nutné konštatovať, že zhromaždenie rozhoduje aj vtedy, ak tam nie je nik prítomný resp. že rozhodujú aj tí, ktorí sa do rozhodovacieho procesu nijak nezapojili. Z uvedeného tiež vyplýva, že realizácia

(subjektívnych hlasovacích) práv mimo konaného zhromaždenia nie je možná (uvedenému nasvedčuje aj znenie § 18 zákona č. 181/1995 Z. z.).

Ak zákon konštruuje podmienku, že „zhromaždenie rozhoduje nadpolovičnou väčšinou všetkých hlasov“, tak je zrejmé, že len tých hlasov členov, ktorí sú na danom zhromaždení prítomní, pretože len títo majú (v dobe konania zhromaždenia) hlasovacie práva - len títo môžu hlasovať a podieľať sa na rozhodovacom procese - za predpokladu, že zhromaždenie je uznášania schopné. Hlasovacie (subjektívne) práva na zhromaždení nemajú tí členovia, ktorí na danom zhromaždení prítomní nie sú, teda nemôžu o ničom rozhodovať. Z uvedeného je potom zrejmé, že osoby, ktoré boli volené do orgánov pozemkového spoločenstva Lesy Čierna Lehota dňa 18.04.2011 získali nadpolovičnú väčšinu hlasov a teda boli zvolení do orgánov pozemkového spoločenstva Lesy Čierna Lehota (výbor a dozorná rada).

Na podporu správnosti vyššie uvedeného záveru možno tiež uviesť, že iný výklad by v mnohopočetných pozemkových spoločenstvách viedol k faktickému znefunkčneniu týchto spoločenstiev, čo rozhodne nemohlo byť úmyslom zákonodarcu. Tvorba právnych noriem ako aj ich aplikácia musí viesť k spoločensky akceptovateľným záverom a musí byť prospešná. Aplikácia právnych noriem nesmie viesť k stavu, ktorý vo svojom dôsledku nevedie k zabezpečeniu funkčnosti ich pôsobenia, ale práve naopak vytára spoločensky neodôvodnené (a z tohto pohľadu neakceptovateľné) prekážky pre takéto pôsobenie a vedie k absurdným záverom. ...

Sťažovatelia ďalej poukazujú na to, že je vylúčené, aby na voľbu členov orgánov spoločenstva s právnou subjektivitou, boli použité ustanovenia § 139 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov „O hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov. Pri rovnosti hlasov, alebo ak sa väčšina alebo dohoda nedosiahne, rozhodne na návrh ktoréhokoľvek spoluvlastníka súd.“ Pozemkové spoločenstvá s právnou subjektivitou, majú vlastný ustanovený postup tvorby orgánov spoločenstva a tak aj vlastný postup pri prijímaní rozhodnutí. Navyše voľba do orgánov spoločenstva nie je „hospodárením s vecou“ a aj pri najširšej možnej interpretácii „hospodárenia s vecou“ nie je podľa názoru sťažovateľov možné považovať voľbu do orgánov spoločenstva za „hospodárenie s vecou“. Sťažovatelia poukazujú na tento právny názor Krajského súdu, práve z dôvodu, že Najvyšší súd „sa

s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v celom rozsahu stotožňuje, jeho dôvody považuje za správne".

Preto právne závery Najvyššieho súdu sťažovatelia, z dôvodov vyššie uvedených, považujú za svojvoľné a ústavne nekonformné.»

8. V petite sťažnosti sťažovatelia žiadali vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv podľa ústavy a dohovoru postupom a rozsudkom najvyššieho súdu, zrušil napadnutý rozsudok, vec vrátil na nové konanie a priznal im náhradu trov právneho zastúpenia.

9. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

12. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu sťažovateľmi označených základných práv v prvom rade skúmal, či napadnutý rozsudok nie je neodôvodnený alebo arbitrárny v takom rozsahu, že by to malo za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé prejednanie veci podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

14. Ústavný súd ďalej konštatuje, že námietky sťažovateľov uvedené v ústavnej sťažnosti sa prekrývajú s ich právnou argumentáciou uplatnenou v konaniach pred všeobecnými súdmi, pričom najvyšší súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku, aj s odkazom na odôvodnenie rozsudku krajského súdu vysporiadal s nimi takto:

«Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom žalobu zamietol ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 O. s. p. po zistení, že rozhodnutie žalovaného je zákonné. Žalobcovia v konaní predovšetkým namietali, že v zmysle § 19 ods. 2 zákona č. 181/1995 Z. z. valné zhromaždenie ako najvyšší orgán pozemkového spoločenstva rozhoduje väčšinou hlasov členov spoločenstva, ktorí sú prítomní na valnom zhromaždení, ale s takouto interpretáciou

citovaného zákonného ustanovenia krajský súd nesúhlasil. Podľa § 19 ods. 2 cit. zákona, pre prijatie rozhodnutia zhromaždením sa vyžaduje nadpolovičná väčšina všetkých hlasov, pokiaľ sa nevyžaduje kvalifikovaná dvojtretinová väčšina všetkých hlasov. Toto ustanovenie zodpovedá všeobecným princípom spoluvlastníctva upravených Občianskym zákonníkom, podľa ktorých o hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkostí podielov (§ 139). Z obsahu notárskej zápisnice z 19. 04. 2011 nesporne vyplýva, že ani jeden člen do volených orgánov pozemkového spoločenstva nezískal nadpolovičnú väčšinu všetkých hlasov, preto neboli splnené zákonné podmienky pre zápis zmeny údajov v registri pozemkových spoločenstiev tak, ako boli uplatnené v návrhu z 20. 04. 2011. Za dôvodnú nepovažoval súd ani námietku, že predseda pozemkového spoločenstva, členovia výboru a dozornej rady spoločenstva v personálnom zložení, aké bolo do konania valného zhromaždenia dňa 18. 04. 2011, neboli oprávnení podať odvolanie proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa vzhľadom na uplynutie dĺžky ich funkčného obdobia; s touto odvolacou námietkou sa žalovaný vo svojom rozhodnutí dostatočne vyporiadal s odkazom na ust. § 14 Správneho poriadku. Pokiaľ žalobcovia namietali porušenie svojich procesných práv tým, že im nebolo doručené doplnenie odvolania proti rozhodnutiu Obvodného lesného úradu v Rožňave, súd má za to, že toto procesné pochybenie žalovaného nemalo vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, keďže obsahom doplňujúceho podania boli iba údaje o celkovom počte hlasov spoločenstva a počte hlasov, ktoré získali novozvolení členovia volených orgánov pozemkového spoločenstva, ktoré boli žalobcom nesporne známe. ...

Ani odvolací súd nepovažuje za dôvodnú námietku porušenia rovnosti účastníkov správneho konania z dôvodu, že žalovaný nedoručil žalobcom doplnenie odvolania zo dňa 28. 04. 2011. Podľa obsahu tohto krátkeho doplnenia, účastník v 1. rade v ňom reaguje na notársku zápisnicu z valného zhromaždenia z 18. 04. 2011, čo nemohol urobiť v podanom odvolaní, pretože ju - na rozdiel od žalobcov, skôr nemal k dispozícii. Je v ňom uvedený počet hlasov, ktorý získali jednotlivé osoby vo voľbách do výboru a dozornej rady (žalobcom známe, pretože zápisnicu pripojili k návrhu na zmenu údajov v registri PS) so záverom, že nik nedosiahol nadpolovičnú väčšinu hlasov. Nešlo teda o žiadnu novú informáciu, ktorú by bol správny orgán povinný oznamovať žalobcom a odvolací súd

nepovažuje jeho postup za procesné pochybenie, ktorým by bolo porušené právo žalobcov ako účastníkov správneho konania.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu neobstojí ani námietka nepreskúmateľnosti, pokiaľ ide o výklad ustanovenia § 19 ods. 2 zákona, resp. § 10 písm. b/ stanov pozemkového spoločenstva Lesy Čierna Lehota. Podľa § 19 ods. 2 zákona, zhromaždenie rozhoduje nadpolovičnou väčšinou všetkých hlasov, ak sa nevyžaduje podľa tohto zákona alebo podľa zmluvy o založení dvojtretinová väčšina všetkých hlasov. Toto ustanovenie treba považovať za kogentné, pretože neupravuje možnosť, aby stanovy upravili spôsob rozhodovania odchylne a zmluva o založení môže upraviť iba vyššie hlasovacie kvórum. Tento záver zohľadňuje aj ustanovenie § 17 ods. 4 zákona, podľa ktorého podrobnosti o orgánoch spoločenstva, spôsobe ich ustanovenia a činnosti upraví zmluva o založení alebo stanovy, čo ale neznamená, že pre rozhodovanie môže stanoviť nižšie kvórum. Nemožno akceptovať výklad ustanovenia § 19 ods. 2 prezentovaný žalobcami, pretože - ako správne uviedli aj účastníci v 2. až 9. a 11. rade vo vyjadrení k odvolaniu, zákonodarca rozlišuje, či má ísť o väčšinu všetkých hlasov, alebo len o väčšinu hlasov prítomných (na valnom zhromaždení). Ako ďalší príklad možno uviesť ustanovenie § 127 Obchodného zákonníka, kde v ods. 3 zákon hovorí o „prostej väčšine hlasov prítomných spoločníkov“ a v ods. 4 o „dvojtretinovej väčšine všetkých hlasov spoločníkov“. Je teda nad akúkoľvek pochybnosť, že citované ustanovenie § 19 ods. 2 vyžaduje nadpolovičnú väčšinu všetkých hlasov, a nie hlasov prítomných na valnom zhromaždení. Rovnako možno uzavrieť, že znenie stanov, ktoré je v rozpore s ustanovením § 19 ods. 2 zákona, je neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, a preto ho nebolo možné pri voľbe členov výboru a dozornej rady aplikovať. Aj v týchto otázkach považuje odvolací súd ako odôvodnenie rozhodnutia žalovaného, tak krajského súdu za zrozumiteľné a dostatočné.»

15. Ústavný súd pri posudzovaní namietanej ústavnej nekonformnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu s poukazom na svoju ustálenú judikatúru predovšetkým konštatuje, že pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavnému súdu neprináleží hodnotiť správnosť skutkových záverov, či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti (II. ÚS 1/95). Úlohou ústavného súdu totiž

nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo záväznou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

16. Z predloženej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia v podstate požadujú revíziu rozsudku najvyššieho súdu, ktorým sa ich odvolaniu proti rozsudku krajského súdu nevyhovelo. Ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd vo svojom rozsudku dostatočne vyhodnotil vykonané dokazovanie, na sporné otázky namietané sťažovateľmi dal vyčerpávajúcim spôsobom kvalifikované odpovede, a preto aj ústavný súd ho považuje za dostačujúci a ústavne relevantný. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré potvrdil rozsudok krajského súdu v celom rozsahu. Okolnosť, že sťažovatelia majú odlišný názor, nezakladá porušenie označených základných práv a slobôd. Ústavný súd preto nemá dôvod zasahovať do záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd k tomu ďalej poznamenáva, že základné právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie garantované ústavou a dohovorom neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovenie všetkým návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96).

17. Sťažovatelia namietali i porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Keďže porušenie tohto základného práva malo spočívať len v arbitrárnosti záverov napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ústavný súd s poukazom na konštantnú judikatúru opakovane uvádza, že označené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené nebolo a v nadväznosti na to nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľmi

označeného práva vlastniť majetok (mutatis mutandis IV. ÚS 116/05, III. ÚS 218/07, III. ÚS 70/08).

18. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je teda absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. O taký prípad išlo aj v prerokovávanej veci, preto ústavný súd z už uvedených dôvodov považuje sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

19. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

20. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľov, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júla 2014